

на трудния боевий и походен животъ. Тѣмъ имъ се вече усмихваше перспективата скоро да се върнатъ въ роднитѣ си страни — при ближнитѣ на сърдцата имъ. У опълченцитѣ, напротивъ, се забѣлѣзваше едно безпокойствие. Въ очитѣ на всичкитѣ се четеше въпросъ:

— Ами съ насъ — Българитѣ, какво ще бѣде? Ще ли се върнатъ пакъ Турцитѣ? Ще ли бѣде България свободна, или ще се оправдае страхътъ на дѣдо Н. и другаря му отъ с. Юрта, — страха на цѣлия български народъ?

Отряда потегли назадъ. Опълченцитѣ, подъ тѣжестта на неизвѣстността за положението на България и мрачнитѣ мисли, вървяха мълчишката съ наведени глави, а не като побѣдители.

Естествено, при такива обстоятелства чловѣкъ бива наклоненъ да мисли и прѣдполага най лошото. Нѣкои отъ опълченцитѣ исказваха въ слухъ своя страхъ отъ това, че Руситѣ и тоя пѣтъ ще оставятъ нещастнитѣ многострадални Българи подъ ударитѣ на ятаганитѣ на свирѣпитѣ Турци.

Бѣше отдавно се стѣмнило, когато опълчението пристигна въ с. Медвенъ, въ което се спрѣ за нощуване. Чудно бѣше това, че, когато баши-бозуцитѣ нападнали на селото, тѣ изсѣкли и поранили толкова много хора, а пѣкъ селото оставили почти здраво и неповрѣдено. За туй цѣлия отрядъ можа да се помѣсти по кжщята за нощување твърдѣ удобно. За офицеритѣ и опълченцитѣ, макаръ и кжсно, бѣше приготвена добра вечеря.

Една частъ отъ докарания едъръ добитѣкъ бѣше запрѣна въ голѣмитѣ дворове, а другата, по голѣмата частъ, оставена на край селото подъ охраната на опълченци.

Ако и да бѣше кжсно, щомъ пристигнахме въ Медвенъ, азъ отидохъ на квартирата на доктора Вязанкова да го видя. Познаваше се, че Вязанковъ силно страдаше отъ болка, но мжжественно се бореше съ нея.

За да не го безпокоя, азъ скоро излѣзохъ, подъ прѣдлогъ да настаня моята команда — добитѣка.